

[Christophersen.]

megen tid. De 6 partier skriver i deres fælles tillægsbetænkningens bidrag, at de er enige om:

„... at udgiftspolitikken må ses i sammenhæng med den samlede økonomiske politik. De er derfor af den fælles opfattelse, at de aftalte udgiftsbegrænsninger ikke bør forhindre, at der kan tages initiativ til udgiftkrævende lovgivning, såfremt formålet hermed er at fastholde den fulde beskæftigelse og sikre et stabilt omkostningsniveau.“

Jeg synes blot, hr. Kjeld Olesen burde stifte bekendtskab med den formulering. Det er klart, at den spareplan, der ligger, omfatter en begrænsning af de planlagte statslige bygge- og anlægsarbejder på 820 mill. kr., og det er de 6 partier naturligvis enige om er noget der skal gennemføres. Men jeg vil altså godt understrege to ting. For det første er det ikke en nedsættelse af den nuværende aktivitet. Den statslige bygge- og anlægsaktivitet bevares på det nuværende niveau, men der er tale om en nedsættelse i forhold til det niveau, der blev planlagt for 1½ år siden. For det andet vil jeg altså godt understrege, at vi naturligvis ser udgiftspolitikken i de kommende måneder og i det kommende finansår som en del af et samlet hele, og det vil sige, at man naturligvis, hvis det skulle være hensigtsmæssigt, også kan gennemføre udgiftkrævende lovgivning, hvis formålet med denne er at sikre et stabilt omkostningsniveau, og hvis formålet er at fastholde den fulde beskæftigelse.

Så vil jeg godt vende mig til nogle af de bemærkninger, hr. Glistrup gjorde. Han har jo nu nogle gange fremstillet forhandlingsforløbet sådan, at først 2-3 dage før vi skulle være færdige, blev fremskridtspartiet inddraget i drøftelserne. Dette er ganske forkert. De forhandlinger, som repræsentanter for regeringen og for venstre indledte med de mange partier, tog deres begyndelse mandag den 19. august. Altså for lidt over en måned siden indledtes forhandlinger med socialdemokratiet. Tirsdag den 20. august indledtes derefter drøftelser med de øvrige partier, herunder også med fremskridtspartiet, og i det forhandlingsforløb, der har været, har fremskridtspartiet været til drøftelser med repræsentanter for venstre og repræsentanter for regeringen flere gange.

Men det er klart, at vi har haft — det tror jeg alle kan forstå — en afgørende interesse i at undersøge, om socialdemokratiet kunne inddrages i en bred politisk aftale, fordi det, som kunne lægges i en sådan aftale, også ville kunne pege frem imod løsningen af nogle af de problemer, der venter os nogle måneder fremme. Vi beklager, at det ikke lykkedes, men jeg vil altså godt sige til hr. Glistrup: han behøver ikke give udtryk for fornærmelse. Han har set forkert i kalenderen. Fremskridtspartiet har været kontakttet på et meget tidligt tidspunkt.

Den beskrivelse af forhandlingerne i den sidste fase, der derefter blev givet af hr. Glistrup, er også ganske forkert. For det første må man jo sige, at selve det, at regeringen tilbyder en bundgrænse på 12.000 kr. i forhold til den nuværende på 7.000 kr., dog trods alt er en meget væsentlig imødekommelse. Jeg synes i og for sig, det er et fuldkommen uinteressant argument, hr. Glistrup så anvender, når han siger, at det er jo blot det, der er tilbudt socialdemokratiet. Jeg kan ikke se, at det set fra et skatteyder-synspunkt bliver mindre værdifuldt af den grund.

For det andet gav regeringen gennem finansministeren jo udtryk for, at den var parat til at acceptere, at en momsforhøjelse ikke blev på 5 pct., men kun på 3 pct. Det må man da vel også sige er en ganske betydelig imødekommelse.

For det tredje bekræftede vi over for fremskridtspartiet og over for de øvrige partier, at vi i givet fald var indstillet på at deltage i en aftale, der sigtede imod en skattelettelse på 10 mia kr. og offentlige besparelser på 5 mia kr., fuldkommen som der var enighed om det mellem de 5 partier og de 87 mandater, der omkring store bededag nedfældede på et stykke papir, hvad de var enige om. Det var, hvad vi præsenterede fremskridtspartiet for, og, oprigtigt talt, jeg synes, det var en meget betydelig grad af imødekommelse.

Dertil kommer, at hr. Glistrup jo ikke bør overse, at det ikke bare var regeringen, som tilbød fremskridtspartiet disse ting. Der var omkring 80 mandater i folketingssalen, som havde den opfattelse, og som desuden var enige på en lang række andre punkter, og så må fremskridtspartiet forstå, at der er grænser for, hvad 27 mandater kan opnå i for-